उपाजिहीर्षुरात्मानं दत्तद्योतार्घडम्बरैः ।
अर्चयन्निव चामुण्डामथोवाच स पार्थिवः ॥४६॥
सदाचारसुधास्वादे के भवन्तो वनौकसः ।
जाह्नवीमज्जनप्रीतिं न जानन्ति मरुस्थिताः ॥४७॥
ध्रुवापायेन कायेन क्रीणतः कीर्त्तिमव्ययां ।
ममाभीष्टं प्रमार्ष्टुं ते मूढ ढूढोऽयमाग्रहः ॥४८॥
मा वोचः किञ्चिदपरं प्रहर्तुं चेद्घृणा तव ।
न किं निजकृपाणो मे शक्तः प्रक्रान्तसिद्धये ॥४९॥
इत्युक्त्वा स स्वयं देहमुपहर्तुं समुद्यतः ।
खण्डनाय स्वमुण्डस्य विकोषं शस्त्रमाददे ॥५०॥
ततः प्रहर्तुकामस्य तस्य द्युकुसुमैः शिरः ।
करश्च दिव्यवपुषा रुद्धः केनाप्यजायत ॥५१॥
अथापस्यत् तथा भूतः कश्चिद्दिव्याकृतिं पुरः ।
न चण्डिकां न तं बध्यं न किरातं न दारकं ॥५२॥
स तं दिव्यस्तदावादीन्मां त्वं सत्त्ववशीकृतं ।
विद्धि मध्यमलोकेन्द्रो वरुणं करुणानिधे ॥५३॥
यदेतत् त्वामुपास्तेऽद्य क्षत्रं तन्मत्पुरात् पुरा ।
महाबलोऽहरद्रौमः पुराणः स्वसुरस्तव ॥५४॥
रसातलैकतिलकं माहात्म्यवदिदं विना ।